

Arrest

nr. 60 432 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Waar verzoekende partijen voor het voeren van de procedure het voordeel van de kosteloze rechtspleging vragen, stelt de Raad vast dat het verzoekschrift werd ingediend voor 1 april 2011, het ogenblik waarop de wettelijke bepalingen betreffende het rolrecht van kracht werden, waardoor voor onderhavige procedure voor de Raad geen rolrecht verschuldigd is en deze procedure dus kosteloos is.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Ferizaj en bent u Kosovaars staatsburger. Tijdens de oorlog in Kosovo in 1999 vluchtte u naar Macedonië, waar u bleef tot het einde van de oorlog. Na uw terugkeer naar Ferizaj kreeg u problemen met Albanese. U werd constant door hen uitgedaagd en gepest en had als Roma geen rechten. Zo werd u, wanneer u documenten wilde afhalen, van her naar der gestuurd. Pas wanneer u lang genoeg volhardde, ontving u uiteindelijk toch de door u gevraagde documenten. Wanneer u op de markt stond om goederen te verkopen, werd uw plaats opgeëist door Albanese en moest u de markt uiteindelijk verlaten om verdere problemen te vermijden. Ook konden jullie jullie eigen taal niet vrij spreken. Wanneer u in het openbaar Romani met iemand sprak, werd u hiervoor slecht bekeken en uitgemaakt voor zigeuner. Uw echtgenote wees er tevens op dat zij bij de bevalling van jullie zoon (in 2008) in het ziekenhuis pas als laatste werd behandeld, nadat eerst alle Albanese vrouwen waren behandeld, en slechts één dag in het ziekenhuis werd opgenomen. Op 15 juni 2004 werd uw vader in een bar door de Albanese R. S. (...) voor zigeuner uitgemaakt en aangemaand weg te gaan. Toen uw vader wilde vertrekken, werd hij van achteren geslagen door R. (...). U hoorde al snel dat uw vader geslagen was en ging samen met uw vier broers naar de bar. Ondertussen was er veel volk verzameld en ook de politie kwam ter plaatse. Uw vader werd ervan beschuldigd R. (...) te hebben geslagen en niemand van de getuigen, die allen Albanese waren, wilde voor uw vader getuigen aangezien ze zelf ook niet in de problemen wilden geraken en aangezien een Albanese toch geen andere Albanese verklikt. Op 1 juni 2007 werd uw vader schuldig verklaard. De procedure liep hierna nog verder door. Op 17 oktober 2008 werd uw vader opgeroepen om voor het gerecht te verschijnen en werd hij beschuldigd van slagen en verwondingen aan R. (...) en een paar van diens vrouwen die op die bewuste avond met hem mee waren. Ook u en uw broers moesten verschijnen voor het gerecht aangezien jullie die avond ook aanwezig waren geweest. Uw vader nam een advocaat aan die een akkoord met R. (...) maakte waarbij uw vader 1000 euro schadevergoeding aan R. (...) moest betalen. Hierna werd de gerechtelijke procedure stopgezet. Sindsdien perste R. (...) uw vader echter af en dreigde ermee jullie huis in brand te steken indien uw vader hem geen geld meer zou willen geven. In juli 2009 wilde R. (...) van uw vader geld lenen. Aangezien uw vader wist dat hij dit geld nooit terug zou zien, weigerde hij. R. (...) bedreigde uw vader en zei dat deze afwijzing hem nog duur zou komen te staan. Noch u noch uw vader deden van deze problemen met R. (...) ooit aangifte bij de politie uit vrees voor nog grotere problemen mocht R. (...) gearresteerd worden en na enkele maanden weer vrijkomen. U vreesde dat R. (...) bijvoorbeeld iemand van uw familie zou ontvoeren voor losgeld of in jullie huis zou binnendringen en uw echtgenote en kinderen iets zou aandoen. Ook gingen jullie de problemen met R. (...) niet bij de politie melden omdat deze jullie toch niet zou geloven en jullie toch niet zou helpen aangezien Albanese het steeds voor elkaar opnemen. Op een dag werd er in uw huis ingebroken. De politie die erbij werd gehaald maakte notities en nam foto's, maar liet u weten dat ze niet over de technische apparatuur beschikte om vingerafdrukken te nemen. Er werd u door de agenten gezegd dat ze alsnog hun best zouden doen de daders te vinden. U hoorde verder evenwel niets meer over de zaak en toen u zich ging informeren bij de politie werd u meegedeeld dat ze nog niets wisten en raadden ze u aan zelf uit te vissen wie eventueel een verdachte kon zijn. U wilde dit niet doen uit vrees in de problemen te geraken en liet de zaak voor wat het was. U weet niet of de politie de daders nadien ooit nog gevonden heeft en of de zaak verder opgevolgd werd. U vermoedt dat de politie de zaak nooit echt onderzocht heeft aangezien u Roma bent. De politie zou zich immers niet in Roma interesseren en het is overigens algemeen geweten dat Roma toch steeds als schuldige aangewezen worden. U richtte zich met al uw problemen in Ferizaj tot de lokale Roma voorzitter, M. J. (...), maar die kon u niet helpen omdat hij zelf ook geen hulp kreeg van hogerop. U richtte zich met uw problemen nooit tot Eulex (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) of de KFOR (Kosovo Force) aangezien zij met Albanese tolken werkten en u niet tegen een Albanese kon zeggen wat een andere Albanese u had aangedaan. U kon niet langer met de bedreigingen van R. (...) leven en besloot Kosovo te ontvluchten. U reisde met uw echtgenote I. M. (...) (O.V. 6.507.363) en uw zoontje naar België en vroeg hier op 13 oktober 2009 asiel aan. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart van UNMIK (tijdelijke VN-administratie in Kosovo), uitgereikt op 7 april 2003 te Pristina; uw huwelijksakte, uitgereikt op 1 oktober 2009 te Ferizaj; uw lidkaart van de Roma organisatie PRYK (Partia e Romane Yekhipesko pe Kosova), uitgereikt door Roma voorzitter M. J. (...); een verklaring van Roma voorzitter M. J. (...) waarin hij stelt dat u in Ferizaj problemen had met onbekenden die u wilden slaan, dat u van de markt werd weggejaagd en dat er in uw woning werd ingebroken en waarin hij tevens verklaart dat de Roma in Ferizaj in het algemeen veel problemen hebben en hun taal niet vrij mogen spreken, uitgereikt op 5 oktober 2009 te Ferizaj; een convocatie van de Gemeentelijke Rechtbank van Ferizaj voor uw vader M. S. (...) om als beschuldigde te verschijnen op 17 oktober 2008, uitgereikt te Ferizaj; en een voorstel voor inbeschuldigingstelling van het Openbaar Ministerie van Ferizaj gericht aan uw vader M. S. (...) waarin verslag wordt gedaan van het incident met R. S. (...) op 15 juni 2004.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Kosovo te hebben verlaten onder meer omdat uw vader na een incident met de Albanees R. S. (...) in juni 2004 en na afloop van de gerechtelijke procedure door voorgenoemde werd afgeperst en bedreigd. Hierdoor leefden jullie in voortdurende angst, durfden jullie uiteindelijk nog nauwelijks buiten te komen en besloten jullie uit Kosovo te vluchten. U voegde er nog aan toe dat jullie het meest bang zijn van deze R. (...) indien jullie zouden moeten terugkeren naar Kosovo (CGVS 30/4/2010, p. 7, 13-14; CGVS 31/5/2010, p. 2). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het zeer opmerkelijk is dat u bij het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over het incident van uw vader met R. (...) en de hierop volgende problemen met R. (...). Nochtans werd u expliciet gevraagd naar uw concrete vrees bij een terugkeer naar Kosovo en de feiten die deze vrees zouden kunnen aanwijzen. U meldde er enkel uw problemen op de markt, dat u in Kosovo niet kon werken en dat u uw eigen taal niet kon spreken (vragenlijst CGVS d.d. 29/10/2009 vragen 3.4 en 3.5). Ook uw echtgenote vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel dat u problemen had op de markt en haalde geen persoonlijke problemen met Albanezen zoals met R. (...) aan (vragenlijst CGVS echtgenote d.d. 29/10/2009 vraag 3.5). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer zenuwachtig was en een lange vlucht had gehad (CGVS 30/4/2010, p. 7-8), is niet afdoende voor het niet vermelden van deze problemen die u nu als een van de hoofdmotieven voor uw asielaanvraag inroept. Dat men u op de Dienst Vreemdelingenzaken ook niet de kans gegeven zou hebben om uw volledig relaas uiteen te zetten (CGVS 30/4/2010, p. 2) volstaat niet ter rechtvaardiging van de vastgestelde omissie. Uit de vragenlijst van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat u wel degelijk de tijd kreeg om een overzicht te geven van de belangrijkste redenen voor uw vlucht uit Kosovo en dat u ook nog de mogelijkheid gegeven werd bijkomende opmerkingen te formuleren (vragenlijst CGVS d.d. 29/10/2009 vragen 3.5 en 3.8). Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van de door u beweerde voortdurende afpersing en bedreigingen door R. (...), die mede geleid zouden hebben tot jullie vertrek uit Kosovo in 2010, ernstig in het gedrang. De door u neergelegde convocatie van de Gemeentelijke Rechtbank van Ferizaj alsook het voorstel tot inbeschuldigingstelling van het Openbaar Ministerie van Ferizaj kunnen aan deze bevinding op zich niets wijzigen. Deze twee documenten tonen immers enkel aan dat uw vader in 2004 in een incident met ene R. S. (...) verwickeld raakte – wat op zich door mij niet wordt betwist – en dat hieraan gerechtelijke gevolgen verbonden waren, die overigens volgens u uiteindelijk naar aanleiding van een financieel compromis tussen beide partijen stopgezet werden (CGVS 30/4/2010, p. 6-8). Deze twee documenten leveren op zich echter geen enkel begin van bewijs van de volgens u voortdurende afpersing en bedreigingen in de jaren daarna door deze R. (...) ten aanzien van uw familie.

Wat er ook van zij, u heeft wat deze problemen met R. (...) betreft niet aannemelijk gemaakt dat u of uw familie voor dergelijke eventuele (veiligheids)problemen als Roma in Kosovo geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor u en uw familie een reëel risico zou bestaan op vervolging of het lijden van ernstige schade. Vooreerst kan erop gewezen worden dat internationale bescherming slechts ingeroepen kan worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. Hoewel u vermoedt dat de politie jullie wel zou beschermen en ze, indien jullie van de afpersing melding zouden doen, R. (...) wel zou arresteren (CGVS 30/4/2010, p. 14), deed u hiervan toch nooit aangifte bij de Kosovaarse politie. U deed dit niet omdat u, mocht u klacht indienen bij de politie en deze R. (...) zou arresteren, dan nog meer problemen met R. (...) vreesde eenmaal hij vrijgelaten zou worden (CGVS 30/4/2010, p. 14). Deze verklaring biedt evenwel geen afdoende uitleg om uw nalaten een klacht in te dienen bij de politie te rechtvaardigen. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht bij de autoriteiten om de nodige bescherming te verkrijgen en om nieuwe problemen te vermijden. Indien de politie niet op de hoogte wordt gebracht van uw problemen, kan ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden.

In dit verband kan er overigens gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die onder meer door het Commissariaat-generaal werd verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf, waaronder M. J. (...), de lokale Roma vertegenwoordiger tot wie u zich naar eigen zeggen meermaals zou hebben gericht en die u het

door u neergelegde attest zou hebben bezorgd (CGVS 30/4/2010, p. 11, 12). Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Uit voornoemde informatie blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers, duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. In het licht van deze informatie vormen uw verklaringen dat de politie in Kosovo een Roma toch niet zou helpen omdat Albanesez het nu eenmaal steeds voor elkaar opnemen en een Roma toch steeds als de schuldige wordt beschouwd (CGVS 30/4/2010, p. 12, 13; CGVS 31/5/2010, p. 3) alsook uw verklaringen dat u uw problemen evenmin meldde bij EULEX of KFOR omdat deze gebruik maken van Albanese tolken en u aan een Albanese niet kan vertellen wat een andere Albanese u heeft aangedaan (CGVS 30/4/2010, p. 12) als dusdanig geen afdoende rechtvaardiging waarom u zich nooit tot uw eigen autoriteiten wendde voor hulp of bescherming.

U verklaarde voorts dat u en uw familie Ferizaj ook verlieten omdat jullie er meermaals op straat door Albanesez verbaal werden geprovoceerd en uitgescholden voor zigeuner, bijvoorbeeld wanneer u in het openbaar Romani sprak met vrienden, en omdat u, wanneer u op de markt uw goederen ging verkopen, steeds door de Albanesez werd verjaagd omdat zij uw plaats wilden innemen. Om verdere problemen te vermijden keerde u dan maar terug huiswaarts (CGVS 30/4/2010, p. 10, 11, 14; CGVS 31/5/2010, p. 2; CGVS echtgenote 31/5/2010, p. 6). Vooreerst kan hierbij opgemerkt worden dat deze door u geschetste situatie van herhaalde pesterijen door Albanesez maar moeilijk in overeenstemming gebracht kan worden met de reeds eerder genoemde informatie. Uit continue directe contacten tijdens en ook na voornoemde missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in de regio Ferizaj in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo, waaronder Ferizaj, werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. Ook de reeds eerder vermelde Roma vertegenwoordiger M. J. (...) bevestigde ten overstaan van het Commissariaat-generaal dat de veiligheid voor de Roma in de gemeente Ferizaj redelijk goed is. Evenzeer maakt de informatie duidelijk dat de Roma goed geïntegreerd zijn in het publieke leven van de gemeente Ferizaj. Wat er ook van zij, dergelijke problemen (verbale provocaties, weggejaagd van de markt) zijn onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen getuigen van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve kan hierbij worden herhaald dat u zich, in geval van een eventuele escalatie van dergelijke problemen, steeds tot de in Kosovo aanwezige autoriteiten kan richten voor hulp of bescherming.

Wat de inbraak in uw woning betreft, heeft u niet aangetoond dat dit probleem het louter privaatrechtelijke (gemeenrechtelijke) niveau zou hebben overschreden. U kon ondermeer slechts vermoedens uiten over de mogelijke daders (CGVS 30/4/2010, p. 12, 13). Deze inbraak houdt dan ook niet noodzakelijkerwijze verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren ten gevolge van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. U heeft overigens evenmin aannemelijk gemaakt dat u ook voor een dergelijk probleem geen of onafdoende beroep kon/zou kunnen doen op de bescherming van de, zoals hierboven reeds vermelde, in uw land aanwezige autoriteiten. U verklaarde dat de politie ter plaatse kwam en foto's nam, maar u zei dat ze niet de nodige apparatuur had om vingerafdrukken te nemen. Ze zou evenwel trachten de daders op te sporen. Toen u navraag ging doen over het verdere verloop van de zaak, bleek de politie nog niet over verdere gegevens te beschikken en werd u gevraagd zelf na te denken over mogelijke verdachten. U besloot hierop geen verdere problemen te willen creëren en de zaak te laten voor wat het was (CGVS 30/4/2010, p. 18, 12-13; CGVS 31/5/2010, p. 2). Er kan in deze echter niet zonder meer besloten worden tot een onwil van de politie om u te helpen. U ging zich na de inbraak weliswaar nog eenmaal informeren over de stand van zaken, maar besloot uiteindelijk de zaak te laten voor wat het was en ging zich hierna niet meer informeren bij de politie waardoor u tot op heden niet weet of de politie de daders heeft gevat of de zaak verder onderzocht heeft (CGVS

30/4/2010, p. 12-13). Uw vermoeden dat de politie de zaak nooit onderzocht heeft omdat ze zich niet interesseert in Roma (CGVS 30/4/2010, p. 13) is een blote bewering die, zoals hierboven reeds mocht blijken, niet te rijmen valt met de beschikbare informatie.

Er kan nog worden opgemerkt dat het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen niet betekent dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Zo hebben diverse lokale RAE-vertegenwoordigers uit Ferizaj uitdrukkelijk ontkend dat het incident van augustus 2009, dat in internationale bronnen werd vermeld, zich zou hebben voorgedaan. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er actueel niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Tot slot wees u erop dat u en uw familie als Roma in Kosovo geen rechten hadden. Zo kreeg u als Roma de kans niet om te werken omdat Roma nu eenmaal geen officieel werk krijgen, of werd u, wanneer u bepaalde documenten ging aanvragen, van het kastje naar de muur gestuurd en slaagde u er pas na lang aandringen in om de nodige documenten alsnog te bemachtigen (CGVS 30/4/2010, p. 5, 8, 10, 11; CGVS 31/5/2010, p. 2, 3, 4). Uw echtgenote voegde hier nog aan toe dat ze bij de bevalling van jullie zoon pas als laatste werd geholpen nadat de Albanese vrouwen eerst geholpen waren en dat ze slechts één dag voor verzorging in het ziekenhuis werd gehouden (CGVS echtgenote 31/5/2010, p. 6). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt inderdaad dat, algemeen gesproken, heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Aangaande de door u en uw echtgenote geschetste discriminatoire behandelingen door de Albanese dienen echter enige kanttekeningen gemaakt te worden. Immers, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt met betrekking tot de situatie van de RAE in de gemeente Ferizaj wordt duidelijk dat er geen problemen gemeld zijn bij het verkrijgen van documenten, dat de RAE in hun eigen taal terecht kunnen in ondermeer de gezondheidszorg in de gemeente, en dat zij bij hun toegang tot deze gezondheidszorg geen ernstige problemen kennen. Ook uw bewering dat er in Ferizaj geen enkele Roma officieel tewerkgesteld is, strookt niet met de informatie. Volgens M. J. (...) is er overigens voor de Roma in Ferizaj geen echte discriminatie op het gebied van werkgelegenheid, maar is er gewoon algemeen gesproken geen werk beschikbaar. Daarenboven is het beleid van de Kosovaarse overheid gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op alles wat voorafgaat meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen

ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijkomend merk ik nog op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteitskaart, uw huwelijksakte en uw Roma lidkaart tonen louter uw identiteit en nationaliteit, uw herkomst uit Kosovo, uw huwelijk met I. M. (...) (O.V. 6.507.363) en uw inschrijving bij de Roma partij van Ferizaj aan, maar hieraan wordt in deze beslissing niet getwijfeld. De convocatie van de Rechtbank van Ferizaj en de inbeschuldigingstelling van het Openbaar Ministerie van Ferizaj kwamen reeds ter sprake. Tot slot kan aan de verklaring van Roma vertegenwoordiger M. J. (...) maar weinig objectieve bewijskracht worden toegekend, temeer daar de heer J. (...) – in tegenspraak met de inhoud van het attest d.d. 5 oktober 2009 dat u neerlegde en dat van zijn hand zou zijn – tijdens de missie van het Commissariaat-generaal met de medewerkers van het Commissariaat-generaal sprak, meer bepaald op 17 september 2009, en daarbij meedeelde dat de veiligheid van de Roma in zijn gemeente de afgelopen jaren redelijk goed is en dat de Roma in de gemeente Ferizaj over volledige bewegingsvrijheid beschikken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft zich steunt op dezelfde asielmotieven als deze van haar echtgenoot.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In wat als een enig middel beschouwd kan worden betwisten verzoekende partijen dat de motivering afdoende en pertinent is. Zij betogen dat de redenering zodanig is opgebouwd dat hun verklaringen in twijfel worden getrokken en hoe dan ook hun problemen geminimaliseerd worden, waarbij soms de meest elementaire logica ontbreekt. De Raad leidt hieruit af dat verzoekende partijen zich beroepen op de schending van de materiële motiveringsplicht. *In fine* vragen zij, in ondergeschikte orde, om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.3.1. Verzoekende partijen werpen op dat hun vrees voor R., een essentieel gegeven uit het asielaanvraag, onterecht werd afgewimpeld met het verwijt dat zij dit niet hebben vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Immers, verzoekende partijen waren op dat moment onvoorbereid en konden bij het beantwoorden van een aantal losse vragen niet inschatten wat zij allemaal moesten vertellen, daarbij bedenkend dat de interviewer hen vroeg om het kort te houden vermits ze achteraf de kans zouden krijgen om het relaas uitgebreid uiteen te zetten. Bovendien werden hun problemen impliciet vermeld doordat eerste verzoekende partij (verzoeker) het aangebrachte document van de lokale vertegenwoordiger voor Roma in het ontvangstbewijs omschreef als een document aangaande hun problemen in Kosovo, waarin onder meer gewag werd gemaakt van achtervolgingen en mishandelingen. Verwerende partij zou derhalve een manifeste appreciatiefout begaan door te stellen dat verzoeker zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken beperkte tot het vermelden van "*problemen op de markt, geen werk en het niet kunnen spreken van de taal*".

3.2.3.2. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in de bestreden beslissingen evenwel terecht stelt dat aan de jarenlange afpersingen en bedreigingen door R. geen geloof kan worden gehecht daar van deze meest wezenlijke aanleiding tot het vertrek van verzoekende partijen uit hun land van herkomst geen melding werd gemaakt in de vragenlijst, die door verzoekende partijen werd ondertekend op 29 oktober 2009 (administratief dossier, stukken 11, vraag nr. 3.5) nadat deze hen in het Rom werd voorgelezen.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de rechtstreekse aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor.

Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partijen worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit hun asielaanvraag vermelden, meer in het bijzonder de jarenlang aanslepende afpersingen en bedreigingen door R. die hen uiteindelijk uit vrees dat familieleden zouden worden ontvoerd in ruil voor losgeld het land deden verlaten. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan verzoekende partijen de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moeten beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikken, evenals de risico's die zij lopen indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier, stukken 11, verklaring voorafgaand aan vragenlijst). Daar verzoekende partijen dit document hebben ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte waren van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partijen een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij hun asielmotieven dienden uiteen te zetten en werd hen bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden hun asielaanvraag zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd.

De vaststelling dat verzoeker – zijn echtgenote steunt zich in de vragenlijst duidelijk op zijn asielmotieven – dit uiterst belangrijk gegeven van jarenlange afpersing en bedreigingen die zijn oorsprong vindt in een dispuut tussen R. en zijn vader pas voor het eerst ter sprake brengt tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal kan bijgevolg niet als een loutere aanvulling worden beschouwd en ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het asielaanvraag.

Het argument van verzoekende partijen dat het bijbrengen door verzoeker op het ogenblik van het invullen van de vragenlijst van een document van de voorzitter van de Roma-partij te Kosovo waaruit blijkt dat sommige mensen hem achternazitten en hem sinds 2003 tot 2009 onder druk zetten (administratief dossier, stuk 14, deel 5) een impliciete verwijzing is naar de problematiek met R. kan door de Raad niet worden aangenomen. Immers vermeld voormeld document enkel dat onbekende mensen hem wilden slaan, dat er in zijn huis in de jaren 2003, 2004 en 2005 door onbekenden werd ingebroken en dat hij en zijn familie het land ontvluchtten omdat zij op de markten werden bedreigd. Nergens wordt in dit document ook maar met enig woord gewag gemaakt van de essentiële problematiek met R. De vaststelling dat verzoeker deze problematiek slechts voor het eerst effectief ter sprake bracht tijdens het verhoor van 30 april 2010 ondermijnt op flagrante wijze de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

3.2.4.1. Voorts betogen verzoekende partijen dat zij documenten hebben neergelegd die essentieel zijn en waarvan de authenticiteit niet wordt betwist, namelijk een convocatie van de rechtbank en het voorstel van inbeschuldigingstelling van het openbaar ministerie van Ferizaj. De motivering van verwerende partij dat het incident op zich niet wordt betwist, is een wel al te gemakkelijke manier om zich van een grondig onderzoek van de asielaanvraag af te maken.

3.2.4.2. De Raad stelt vast dat voormeld betoog evenwel geen afbreuk doet aan navolgende desbetreffende motivering van verwerende partij:

“Deze twee documenten tonen immers enkel aan dat uw vader in 2004 in een incident met ene R. S. (...) verwickeld raakte – wat op zich door mij niet wordt betwist – en dat hieraan gerechtelijke gevolgen verbonden waren, die overigens volgens u uiteindelijk naar aanleiding van een financieel compromis tussen beide partijen stopgezet werden (CGVS 30/4/2010, p. 6-8). Deze twee documenten leveren op zich echter geen enkel begin van bewijs van de volgens u voortdurende afpersing en bedreigingen in de jaren daarna door deze R. (...) ten aanzien van uw familie.”

3.2.5. Het argument van verzoekende partijen, onder verwijzing naar informatie bijgebracht door de verwerende partij zelf, dat er in Pristina geen Roma meer zijn en dat Roma er nog steeds niet durven naar terugkeren uit angst om geslagen te worden, mist feitelijke grondslag daar verzoekende partijen niet afkomstig zijn uit Pristina, doch uit Ferizaj.

Waar verzoekende partijen, onder verwijzing naar het rapport van de Europese Commissaris T. Hammarberg van 2 juli 2009, stellen dat er nog steeds een gebrekkig vertrouwen is in het Kosovaarse rechtssysteem, dat er nog steeds een hoge graad aan corruptie aanwezig is, dat etnisch geïnspireerd geweld nog steeds voorkomt en dat de implementatie van bepaalde plannen ter integratie van de RAE-gemeenschap nog op zich laat wachten, wijst de Raad erop dat verwerende partij in haar motivering betreffende het wijzigende beeld van de RAE-gemeenschap in Kosovo niet stelt dat de situatie honderd procent perfect is en zich nergens nog problemen van welke aard dan ook zouden voordoen. Verwerende partij spreekt zich duidelijk uit in termen van *“een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo”* en *“in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering van de integratie van de RAE”*. Verwerende partij geeft hierbij een uitgebreid overzicht van de talrijke mogelijkheden aan nationale en internationale autoriteiten aanwezig in Kosovo waartoe men zich in geval van etnische problemen kan wenden.

Verder wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* de in zijn land van herkomst aanwezige autoriteiten kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten.

Betreffende de voorgehouden problematiek met R. – waaraan gezien de voorheen vermelde flagrante omissie bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken volstrekt geen geloof kan worden gehecht – houdt verzoeker zelf bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 30 april 2010 (administratief dossier, stuk 8, p. 14) voor zich dienaangaande wel te kunnen beroepen op de lokale politie, doch de vrees te hebben dat R. zich misschien na maanden gevangenis zal wreken. Op de opmerking van de dossierbeheerder dat hij zich dan wederom tot de politie kan wenden antwoordt

verzoeker dat deze kans hem misschien niet zal worden geboden als hij door R. zou worden vermoord. Desbetreffend wijst de Raad erop dat een absolute bescherming door geen enkele rechtsstaat kan worden geboden en stelt hij vast dat verzoeker met voormeld betoog toegeeft toegang te hebben tot de bescherming van de lokale autoriteiten doch aan deze bescherming heeft verzaakt.

De motivering van verwerende partij dat de lokale politie met betrekking tot de inbraak in verzoekers gezinswoning niet kan worden verweten onwillig te zijn geweest om hem te helpen wordt door verzoekende partijen ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd. Ook hieruit blijkt dat verzoekende partijen probleemloos een beroep konden doen op de lokale autoriteiten en deze binnen de perken van de hen ter beschikking gestelde middelen zijn opgetreden.

Ook de zeer specifieke en sterk geïndividualiseerde motivering van verwerende partij aangaande de situatie van de RAE-gemeenschap in de gemeente Ferizaj, waarvan verzoeker en zijn echtgenote afkomstig zijn, wordt door verzoekende partijen ongemoeid gelaten. De vaststelling dat de veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid in Ferizaj voor de RAE-gemeenschap objectief is verbeterd, dat er zich al lang geen veiligheidsincidenten meer hebben voorgedaan waarbij RAE betrokken waren en dat bovendien de Roma goed geïntegreerd zijn in het publieke leven van Ferizaj wordt door het Hammarberg-rapport niet weerlegd.

3.2.6. Wat betreft de oorzaak van discriminatie is verwerende partij van oordeel dat er allerhande factoren aanwezig zijn die niet herleid kunnen worden tot één enkel gegeven of louter etnische origine. Verzoekende partijen beperken zich in hun verzoekschrift tot het eenvoudigweg betwisten van deze vaststelling, waarmee zij geen afbreuk doen aan de motivering uit de bestreden beslissing. Het aangehaalde citaat uit het arrest van de Raad van State van 22 augustus 2007 met nummer 174.053 stelt geenszins dat elke vorm van discriminatie een vervolging vormt, maar poneert integendeel dat de vraag of discriminerende maatregelen op zichzelf gelijkgesteld dienen te worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin slechts beantwoord kan worden in het licht van alle omstandigheden van de situatie.

Betreffende de voorgehouden discriminatie waarvan verzoekende partijen beweren het slachtoffer te zijn in hun land van herkomst motiveert verwerende partij als volgt:

“Immers, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt met betrekking tot de situatie van de RAE in de gemeente Ferizaj wordt duidelijk dat er geen problemen gemeld zijn bij het verkrijgen van documenten, dat de RAE in hun eigen taal terecht kunnen in ondermeer de gezondheidszorg in de gemeente, en dat zij bij hun toegang tot deze gezondheidszorg geen ernstige problemen kennen. Ook uw bewering dat er in Ferizaj geen enkele Roma officieel tewerkgesteld is, strookt niet met de informatie. Volgens M. J. (...) is er overigens voor de Roma in Ferizaj geen echte discriminatie op het gebied van werkgelegenheid, maar is er gewoon algemeen gesproken geen werk beschikbaar.”

Verwerende partij heeft dus duidelijk rekening gehouden met de zeer geëigende omstandigheden van verzoekende partijen, meer in het bijzonder de situatie van discriminatie in hun dorp zelf. Voormelde motivering die steun vindt in de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (stuk 15, landeninformatie) wordt door verzoekende partijen met geen andersluidende informatie die betrekking heeft op Ferizaj weerlegd.

3.2.7. Waar verzoekende partijen beweren dat verwerende partij zich in de bestreden beslissing enkel beperkt tot een opsomming van theoretische beschouwingen en zij geen rekening houdt met hun individuele situatie stelt de Raad vast dat dit argument feitelijke grondslag mist. Immers, zoals hoger gesteld, werd door verwerende partij dieper ingegaan op het persoonlijk vluchtrelaas van verzoekende partijen dat ongeloofwaardig is bevonden en heeft verwerende partij de persoonlijke toestand van verzoekende partijen duidelijk geanalyseerd in het licht van de gegevens over de gemeente Ferizaj waar zij vandaan komen.

3.2.8. Uit het ongeloofwaardig bevinden van het meest wezenlijke element uit het voorgehouden asieltrelaas, uit de vaststelling dat verzoekende partijen zelf aangeven een beroep te kunnen doen op de lokale autoriteiten en uit de niet weerlegde gegevens betreffende de situatie van de RAE-gemeenschap in Ferizaj kon verwerende partij terecht besluiten verzoekende partijen noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, toe te kennen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partijen

kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT